

votum en zegengroet	
zingen	Lb 513:1,2,3,4
bidden	
lezen	1 Petrus 4:1-11
zingen	Ps 60:1,2,5 (gebed in tijden van lijden)
tekst	
preek	
zingen	Gk 251:1,2,3 (= tekst preek)
wet	
zingen	Gk 251:4
bidden	
collecte	
zingen	Gk 233:1,2,3 (3 groepen 2x, 'afmaken')
zegen	

Gemeente van Christus, gasten,

Twee mannen op het dek van een cruiseschip, ergens op de oceaan.
Tom ligt in zijn ligstoel, zonnetje, koel drankje, tijdschrift.

De ander, Ronald, rent in paniek rond.

Een kwartier geleden is het schip geramd door een olietanker.

(**klik**) Aan stuurboord zit een scheur in het schip; het water stroomt naar binnen.
Ronald heeft al een zwemvest om, kijkt waar de reddingsboten zijn, houdt vrouw en kinderen dicht bij zich.

Tom blijft lekker in de zon zitten, drankje, tijdschrift, kijkt meelevend op naar al die mensen die rondrennen.

'Tom, hoe kun jij nu zo rustig zitten?

Moet jij niets doen, een reddingsboot zoeken?' zegt Ronald.

'Nee joh', zegt Tom, 'mijn hut ligt links voor.

Jóuw kant van het schip is aan het zinken¹.

Dit slaat natuurlijk nergens op.

(**klik**) Ronald en Tom zitten in *dezelfde situatie*.

Maar herkenbaar?

Een voorbeeld, bedacht voor het bedrijfsleven.

Werknemers kijken vaak alleen naar het resultaat van hun eigen afdeling, soms ten koste van andere afdelingen.

Als mijn onderdeel het maar goed doet, de rest – het geheel, het hele bedrijf – interesseert me niet: dat is een drama.

Als de mentaliteit onder managers is 'jouw kant van het schip is lek', ga je toch samen failliet.

Kun je dat toepassen op de kerk?

De sfeer in de brief is 'samen'.

Wij, volgelingen van de Heer Jezus, zitten in dezelfde situatie.

Dat lees je bij Petrus als hij praat over vreemdelingschap en over priesterschap.

¹ Patrick Lencioni, de beslissende voorsprong, blz 78.

We zitten in hetzelfde schuitje.

Ook Paulus schrijft in iedere brief over 'samen', over eenheid, samen optrekken.

Wij zijn vreemdelingen op aarde.

Petrus' heel zijn brief gaat daar over.

Ik heb het eerder verteld.

Daar zitten twee dingen in: (a) je bent anders dan de mensen om je heen.

Andere gewoonten, andere waarden en normen, andere identiteit.

Hoor je bij Christus, ben je in veel dingen anders dan de mensen om je heen.

En het andere element is (b) kwetsbaar.

Vreemdelingen worden soms goed behandeld, maar vaak ook niet.

Je bent overgeleverd aan anderen.

Je hebt als vreemdeling nauwelijks rechten; jij beslist niet, geen inbreng of inspraak.

Zo zijn wij als christenen vreemdeling op aarde, zegt Petrus.

De ene tijd merkt daar meer van dan de andere tijd; brandstapels of meedoen in een regering.

De ene plaats ook meer dan de ander; Noord-Korea of Canada.

En ook wij hier zijn verschillend.

Werk je in een christelijke omgeving zul je je minder vreemdeling voelen dan wie werkt in een omgeving met vooral moslims, boeddhisten of agnosten.

Toch zitten we allemaal in dezelfde situatie, we zijn allemaal vreemdeling.

En het gevoel van eenheid – sámen, allemáál vreemdeling zijn – merk je vooral in bijzondere omstandigheden.

Als je het samen moeilijk hebt of samen in een onverwachte situatie.

Een bijzondere tijd of situatie smeedt een band, zegt Petrus.

Je merkt het in een ziekenhuis; niemand ligt daar vrijwillig; iedereen is kwetsbaar, niet op zijn best.

Lig je samen op één zaal, binnen een paar uur weet je van elkaars leven: persoonlijke omstandigheden (gezinssituatie (alleen, getrouwd, kinderen), woonplaats, werk, enz), welke ziekte je hebt en hoe erg het is en vaak ook dingen als geloof en kerk.

Je praat met elkaar, je bent op elkaar aangewezen.

Een bijzondere tijd of situatie smeedt een band, zegt Petrus.

Het einde is nabij, kom tot bezinning; wees verstandig, denk na.

Petrus schrijft over een gevaarlijke tijd: vijandschap²; aanvallen op geloof.

En dat geldt voor iedereen in alle tijden.

Vreemdeling ben je samen met alle christenen op aarde.

Gevoel van verbondenheid moet je wel zien, leren zien.

Petrus zet een aantal dingen bij elkaar:

(a) de tijd waarin we leven; Christus kan zo terugkomen, dan komt alles goed, valt alles wat hier belangrijk is weg,

² 1 Petrus 5:8

(b) bezinning en nuchter zijn: je bewust zijn van tijd, plaats, gevaar (onze situatie),

(c) bidden, de Heer om hulp vragen, je afhankelijk weten, dat leren voelen,

(d) liefde, dat is dat je de band die er is tussen al Gods kinderen, dat je die vormgeeft.

Dat komt ook naar voren als je bidt; je bidt voor heel Gods kerk.

(e) En tenslotte gastvrijheid, dat is dat die liefde, die verbondenheid ook zichtbaar wordt in de praktijk van je leven.

Petrus zegt dat de kerk een eenheid is; al Gods kinderen in *dezelfde situatie*.
(klik) Dat geeft verbondenheid.

Petrus schrijft dan over liefde, gastvrijheid en voor elkaar bidden.

Dat kan alleen als je je niet af laat leiden: kom tot bezinning en wees helder van geest.

Sinds een maand mag je ook op de fiets geen mobiel meer vasthouden.

In de auto mag dat al jaren niet.

Je mag je niet laten afleiden.

En iedereen ziet de wijsheid van deze regel..., voor een ander.

Ben je af van slingerende auto's en in zichzelf gekeerde fietsers.

Zelf denk je dat je prima even tussendoor op je scherm kan kijken.

Jij kan dat zelf prima tegelijk.

Tot iemand iets twee keer tegen je moet zeggen.

Of iets toch niet gezien hebt.

Was je blijkaar toch even helemaal weg.

3

Kom tot bezinning en wees helder van geest.

We zijn verbonden aan elkaar, laat je niet afleiden.

Je zit zo makkelijk in je eigen wereld.

En wie in zijn eigen wereld zit – als op zijn eigen schermpje – ziet de ander niet, ook al denk je van wel.

Daarom schrijft Petrus over bidden.

Om te bidden moet je blik naar buiten; Gods wereld, Gods tijd zien, kijken op Gods klok.

Bidden is ook altijd gericht op meer dan jezelf, bidden is: jezelf in het geheel van Gods koninkrijk zetten.

Bidden is Gods wereld zien en vragen om jouw plaats in dat grote geheel.

Bidden dwingt je meer te zien dan je eigen leven.

Daarom zegt Petrus, wees niet afgeleid, in jezelf gekeerd, maar kijk om je heen.

Zie de ander.

Kom tot bezinning, dan kun je bidden.

Heb voor alles elkaar innig lief, want liefde bedekt tal van zonden.

Liefde bedekt tal van zonden, dat klinkt misschien als: bedekken met de mantel der liefde.

Voor de lieve vrede dingen maar laten lopen.

Dat is het niet; het is niet slechte dingen onder het tapijt vegen.

Innige liefde, die zonde bedekt, dat is, dat je het begrepen hebt.
De verbondenheid, omdat je sámen vreemdeling bent.
Je maakt samen deel uit van Gods liefde voor de wereld.
Zijn liefde bracht Christus op aarde, om de mensheid te redden.
Uit liefde liet Hij zich doden en vloeiende Zijn bloed.
Dat is de kern van Gods boodschap: zijn liefde bedekt al onze zonde.

Bidden plaatst je in die wereld van God.
Gebed bedekt jouw zonde.
Je mag het altijd vragen en God geeft vergeving.
Heb je dat begrepen, dat helpt om te leven met zonden van anderen.
Je wordt milder, je weet wat jou vergeven is.
Je kan onrecht verdragen en meer dan dat.
Je kan anderen op de bevrijding van schuld wijzen, belang van erkennen van schuld en verandering van leven.
Samen blij zijn over Gods redding; Hij heeft ons allemaal gered uit dezelfde situatie.
Dat geeft verbondenheid.

En hébben we elkaar niet heel erg nodig?
De tijd dat geloof in God vanzelfsprekend was, is al lang niet meer.
We voelen ons meer dan een vorige generatie 'vreemdeling', (a) anders dan anderen, (b) kwetsbaar.
Onze kinderen nemen de liefde voor God niet zomaar over.
En als wij zelf als ouders geloof niet meegeven en voorleven..., bij de burens of de voetbal pikken ze geloof in God niet meer op.
We zijn meer dan eerder vreemdelingen.

4

En makkelijk is kerk-zijn niet geworden.
De oproep om je niet af te laten leiden, past zeker ook in onze tijd.
Drukke kan God uit je leven duwen.
Helder van geest, dat valt ons niet altijd mee.
Blijf bidden, niet alleen voor jezelf, bid voor je vrienden.
Bid voor je kerkgenoten.
Bid voor wie af lijkt te glijden, God kwijt raakt, het niet meer zo weet.
Bid voor de gemeente, bid voor wie het moeilijk heeft.
Bid en dank voor de kerk overal op aarde.
Bid voor de kant van de boot die aan het zinken is.
We zitten als kerk wereldwijd in *dezelfde situatie*.
(klik) Dat geeft verbondenheid onderweg naar Gods bestemming.

Familie Rustenburg plant hun vakantie laat.
In de week voor vertrek zoekt moeder Saskia een bestemming en boekt de reis.
Het lukt, alles is geregeld, Saskia heeft het adres opgeschreven, de auto wordt ingepakt en familie Rustenburg gaat op weg.
Ze gaan naar Zwitserland, naar Zürich.
Vader Simon toetst de bestemming in de navigatie: Zürich; adres?
Saskia: als we onderweg stoppen zal ik het briefje met de straat en huisnummer

ergens onder uit een tas pakken.
Eerst maar op weg.

Familie Rustenburg heeft er zin in, vrolijk zijn ze op weg.
In het begin zitten ze te praten, maar het wordt steeds stiller, om de beurt valt iedereen in slaap.
Simon rijdt lekker, volgt de navigatie, gaat allemaal goed.
Totdat, vreemd, verwachte aankomsttijd: over ruim een uur?
Ze zijn nog maar net onderweg, zal wel.
Na een tijdje: hadden we niet allang bij de grens moeten zijn?
En wat doet dat water hier aan beide kanten van de weg?
Geen idee hoe je precies naar Zwitserland rijdt, maar dan kom je toch door België en Luxemburg?
We zijn al bijna 2 uur onderweg....

Wat is er gebeurd?....
Zürich (met puntjes) is een plaats in Zwitserland.
Zurich (zonder puntjes) is een plaats in Nederland, net boven de afsluitdijk in Friesland.
(klik) De navigatie stuurde familie Rustenburg naar Friesland.
Interessant natuurlijk hoe dit afloopt: twee uur de verkeerde kant op gereden.
Krijgen ze ruzie, geven ze elkaar de schuld?
Ik laat het aan ieders fantasie over.

Even voor ons: hoe hadden ze dit kunnen voorkomen?
Bij autonavigatie zie je alleen je scherm.
Je ziet waar je rijdt en de omgeving om je auto heen.
Je ziet het grote geheel niet.
Hadden Simon en Saskia de hele kaart gezien, had je de fout direct ontdekt.
(klik) Dan had je je bestemming gezien.

De oplossing om dit te voorkomen is niet: nauwkeuriger zijn.
Niet: de volgende keer 2x controleren.
Nee, dit soort fouten maakt je nu eenmaal.
De oplossing is simpeler: voer je de bestemming in.
Druk dan op de knop op je navigatie: 'route bekijken'.
Voor vertrek, doe de routecheck.
Dan overzie je de hele reis en zie je je bestemming.
Dan valt het meteen op als het niet klopt.

(klik) Kijk altijd naar je bestemming.
Wil je leven op aarde, zegt Petrus, wil je met Christus leven, denk vanuit je bestemming.
'Het einde van alles is nabij; het einde van de wereld is dichtbij'.
Kijk steeds op Gods klok en op Gods kaart.
Leef je leven altijd vanuit het grote geheel.
We zijn onderweg naar Gods bestemming.
Staar je niet blind op de kleine scherpje van je leven hier en nu.

Overzie het geheel, snap waar je bent, leef vanuit verlangen om aan te komen.

Laat ik het ook toepassen op ons leven met Christus.
Nauwkeurig zijn in naleven van Gods wet en aanwijzingen.
Het is goed, het is wijs.
Nog eens kijken, twee keer controleren; ijver en inzet, de Heer is er blij mee.
Maar begin met verlangen: kijk naar je bestemming, het doel, de reden.
Overzie het geheel, denk vaak aan onze toekomst samen met de Heer.
Wil je met de Heer leven, bij Hem voor eeuwig wonen, verheug je je daar op.
Dan wordt het makkelijker om Hem te volgen.
Je leeft vanuit een hoger doel.

'Het einde is nabij, kom daarom tot bezinning'.
Je bent op weg, bid jezelf in Gods koninkrijk, dat is de voeding voor blij zijn over God en liefde voor elkaar.
Je bent op weg, samen met het geheel van Gods kerk.
(klik) Dat geheel, leven naar de *bestemming* toe, dat helpt om *gastvrij en hartelijk* te zijn.

Het laatste in de preek.
Petrus eindigt praktisch: leven met de Heer op weg naar je bestemming, bidden en liefhebben, dit is gastvrij en hartelijk zijn.
Want er zijn altijd zwakke plekken in de kerk.
Mensen die minder meedoen, twijfel, een tijd van ongeloof, verschil van mening of smaak.
En daarnaast nog allerlei problemen van gezondheid, relatie of psychische problemen.
Voel je je thuis in de kerk, heb je goed contact met elkaar, hou je van elkaar, dan vang je dat makkelijker op.

Daarom schrijft Petrus over gastvrijheid.
Toen was dat anders dan nu.
Veel mensen verloren contact met familie en vrienden als ze tot geloof kwamen.
Dan ben je op elkaar aangewezen in de kerk.
De situatie is nu anders.
Maar gastvrijheid blijft nodig.
Gastvrijheid is onderdeel van liefde voor elkaar.
Open staan voor een ander: middel om elkaar mee te nemen in geloof.

En dat valt niet mee.
Want met gastvrijheid geef je een deel van jezelf weg.
Ons thuis is vooral de plaats waar je je terug kunt trekken.
Je komt moe van je werk thuis, bent de hele dag bezig geweest, dan 's avonds even geen verplichtingen, met elkaar of alleen achter je beeldscherm.
Mensen over de vloer, je huis openstellen, dat is een aanslag op je privacy.

Maar wat is het gevolg?
Minder contacten, minder gesprekken.
In de kerk heb je elkaar nodig.
Wees gastvrij voor elkaar, schrijft Petrus, zonder te klagen, zegt hij erbij.
Dat is het geheim achter gastvrijheid: dat niet als een opgave zien.
Open niet alleen je deur, maar ook vooral je hart voor een ander.
Dan wordt het fijn om gastvrij te zijn, makkelijker er tijd aan te besteden.
Open niet alleen je deur, maar open je hart.
Dat betekent: oefen je in belangstelling voor een ander, oefen in open zijn over jezelf en jezelf te durven geven.
En bidt voor mensen uit de gemeente.
Dan verandert vaak ook je houding tegenover hen.

Gastvrijheid, contact met elkaar.
Het helpt je bij je betrokkenheid met de gemeente.
Via je kinderen kun je gastvrij zijn.
Heb belangstelling voor de vrienden van je kinderen en kleinkinderen.
Probeer het voor hen gezellig te maken als zij bij u zijn.
Soms kun je met de vrienden van kinderen beter praten dan met eigen kinderen.
Laat jongeren veel plaatsen hebben waar ze welkom zijn, waar je kan praten, waar belangstelling is.
Contact tussen generaties hebben we nodig.
Zo verlies je elkaar niet en houd je belangstelling voor elkaars wereld.
En je creëert een klimaat waar iedereen graag wil zijn.
Naar zo'n gemeente kun je iemand meenemen.
Gastvrijheid draagt bij aan de groei van de kerk.

Sommige mensen hebben echt de gave om gastvrij te zijn.
Kom je daar, voel je je meteen thuis.
Ze vinden het leuk dat je komt.
Ze betrekken je in het gesprek, en zijn benieuwd wat jij daarover te zeggen hebt.
Het gaat ontspannen, laten je ook meedoen met afwas of iets dergelijks.

Misschien hebt u de gave mensen met mensen om te gaan, of jij.
Buit het uit, help zo anderen om contact met elkaar te houden.
Ben je daar minder goed in, leg je daar niet bij neer.
Contact, goed contact waar je kunt praten over de dingen die je bezig houden en over je verhouding tot de Heer heb je nodig.

*Dezelfde situatie
geeft verbondenheid.
Onderweg naar Gods bestemming:
gastvrij en hartelijk.*

(klik) Ik begon de preek met het voorbeeld een schip.
'jouw kant van het schip zinkt'.
Dat is niet het beeld van de kerk.

De kerk is geen zinkend schip, nooit.
Het zinkend schip is beeld van de wereld, de wereld zoals die nu is.
En hoe hoger jouw hut ligt, hoe langer het duurt voordat het water ook bij jou komt.
Is je hut vlak bij de scheur, zie je het gevaar direct.
Maar als mensheid zitten we allemaal in hetzelfde schuitje.
Dit schip zinkt, de reddingsboot is onderweg, is al langsijz gevaren.
Christus is gekomen.
Help elkaar aan boord van de reddingboot.
Er is ruimte genoeg.
Neem elkaar mee, hartelijk en gastvrij zoals Christus zelf is.
Amen.

Ds.Jaap Boerma
GKv Rotterdam-Noord/Oost
28 juli 2019